

γυναικάτον τό, ἐνιαχ. γεναικάτον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. *γυναικάτος*.

Ἡ καλή συμπεριφορά, ἡ κοσμιότης καὶ ἡ εὐγένεια τῆς γυναικὸς ἐνθ' ἂν. : "Οἱ γὰρ πῆς, ἡ κοκόνα ἡ Δεσποιντοῦ ἔχει πάνω της πολὺν γεναικάτον (οἱ γὰρ πῆς=δυντὼς) Κύπρ. Νὰ δῆς τξ' ἐμὲν δὰ γεναικάτα μου! αὐτόθ. Τὰ γεναικάτα τῆς Μαρικοῦς ἔλ' λία αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τδ' ἀκόμα τ' ὀνομάσ-σου ἐννὰ 'νι σκαλισμένον
μὲ τσεῖν' τῶν ἀδερτζιῶσ-σου σὲ κάθε μιὰν καρτκιὰν
τδ' ἐνν' ἀδονᾶ γιὰ πάντα 'ς τὸν τόπον τιμημένον
τδαὶ γιὰ τὸ γεναικάτον τδαὶ γιὰ τὴν ἀθροπκιὰν

Δ. Λιπέρτ., Τζωπρ. Τραούδ. 3,108. Συνών. ἀνθρωπι-
πιά, ἀνθρωπισμός, ἀνθρωποσύνη, ἀν-
θρωπότης 3, εὐγένεια. Ἀντίθ. ἀγένεια, ἀν-
ανθρωπιά, ἀρκουδιά, γαιδουριά II, γαι-
δουριλίκι, γαιδουροσύνη, γαιδουρότη,
γουρουριά, χωριάτι.

γυναικάτσος ὁ, Ἑρεικ. Μαθράκ. Ὁθων. γυναικάτσα
Ἀπουλ. (Μαρτιν. Στερν. Τσολλῖν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γυναικα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άτσος.

1) Γυνὴ ἀνδρώδης καὶ ρωμαλέα ἐνθ' ἂν. : Γυναικά-
τσος φαίνεται ἡ Σόφω μὲ τὴν πλεξουνδάρη πού ἔχει
Ὁθων. 2) Γυνὴ λίαν ἐργατική καὶ φιλόπονος ἐνθ' ἂν. : "Εν'
γυναικάτσα, βαστᾶ καλὸ σπίτι (= οἰκοκυρεῖ) Ἀπουλ.
(Τσολλῖν.) Συνών. βλ. εἰς λ. *γυναικαρος* 1.

γυναικέα ἡ, Πόντ. (Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γυναικα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-έα,
περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 2, 240, 246.

1) Ὁσμὴ γυναικός, ὁσμὴ προδίδουσα τὴν παρουσία
γυναικός : Γυναικέαν μυρίζει. Συνών. *γυναικίλα*.
2) Ἡ οἰκοκυροσύνη, ἡ φιλοκαλία τῆς γυναικός : "Εμορφο
σπίτι! Ἐμὲν ἐμπαίνεις ἀπέσου, θωρεῖς τὴ νοικοκυροσύνη,
γυναικέες μυρίζει.

γυναικεῖα ἐπίρρ. Εὐβ. ("Ακρ. Ψαχν.) Ἡπ.(Μαργαρ.)
Πελοπν. (Αἰγιαλ. Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Παππούλ. κ.ά.)
γυναικεῖα Πελοπν. (Μάν. Οἰτυλ.) γυναικεῖα Θεσσ. (Τρίκερ.)
γυναιτσεῖα Ἀστυπ. γυναικεῖα Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Ὁθων.
Παξ. Πελοπν. (Αἰγ. Γαργαλ. Πάτρ. Φεν.) Ρόδ. Σύμ.—Λεξ.
Βάιγ. Πρω. Δημητρ. γ'ναίκεα Σάμ. γυναιτσα Ἄνδρ. γε-
ναιτθεα Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) γεναιτσα Σκῦρ. ἀ-
γ'ναίκεα Μακεδ. (Νέο Σούλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γυναικεῖος*. Ἡ λ. Βυζαντ. ὡς μαρτυ-
ρεῖ τὸ εἰς Μαχαιρ. 1,444 (ἐκδ. R. Dawkins) «καὶ ἔκατzen
(ἢ ρήγαινα) ἀπάνω τῆς θαυμαστῆς μούλας γυναικεῖα». Ὁ
τύπ. *γυναικεῖα*, τοῦ ὅπ. ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου
κατὰ τὸ ἀντρίκεια, καὶ εἰς Σομ. Διὰ τὸν τύπ. τὰ
γ'ναίκεα πβ. τὰ ἀνάλογα τ' ἀνάποδα, τ' ἀνά-
σκελα, τ' ἀπάνω κ.ά.

Κατὰ τρόπον γυναικεῖον, καθὼς συνηθίζεται ὑπὸ τῶν
γυναικῶν ἐνθ' ἂν. : Καβαλλάον γυναικεῖα Πελοπν. (Αἰγ.)
Ἐντύθηκε γυναικεῖα Πελοπν. (Κόρινθ.) Γιὰ θώρει τον,
ἀνδρας τδαὶ καλ-λιτθεύτξει γεναιτθεα Κῶς. Σὺ πού 'σαι
ἀνδρας 'ἐμ-πρέπει γὰ καλ-λικᾶς γεναιτθεα Κῶς (Καρδάμ.)
Οἱ γεναιττες καβαλλ'τσεῖνε γεναιτσα τσ' οἱ ἀντρες ἀντρί-
τσα Σκῦρ. Οἱ καβαλλαράοι ἀνδρίκεα γιὰ γ'ναίκεα γιὰ

πανουσάμαρα εἶνι, σαλαγᾶνι τοῦ ζῶ τ'ς Σάμ. Καβαλλ'κεῖον
τὰ γ'ναίκεα Θεσσ. (Δομοκ.) Οὐ Γιωργονς ἔκατδι ἀγ'ναί-
κεια ἀπάν' 'ς τοῦ γαδούρ' Μακεδ. (Νέο Σούλ.) || Ἄσμ.

Γυναικεῖα πάει καὶ ντύνεται, γυναικεῖα πάει καὶ ἀλλάζει,
γυναικεῖα πάει 'ς τὴν ἐκκλησιά, γυναικεῖα χαιρετάει,
γυναικεῖα παίρνει ἀντίδωρο 'πὸ τοῦ παπᾶ τὸ χέρι
Κέρκ.

Γυναικεῖα βάλ-λᾶ εἰ τὸμ-μαλ-λᾶ, γυναικεῖα τὸμ-μαρδῆλι
Ρόδ.

Γυναιτσα πάει 'ς τὴν ἐκκλησιά, γυναιτσα προσκυτάει
Ἄνδρ. Συνών. *γυναικάτα*, *γυναικήσια*, *γυ-
ναικίστικα*, *γυναικίτικα*. Ἀντίθ. ἀντρί-
κεια, ἀντρίστικα.

γυναικεῖος ἐπίθ. σύννηθ. γ'ναικεῖος Ἡπ.(Παλάσ.) γυ-
ναιτσεῖος Πελοπν. (Τρίκκ.) γυναιτθεῖος Πελοπν. (Κάμπος
Λακων.) γεναικεῖος Εὐβ. (Βρύς.) γυναικεῖος Ἑρεικ. Ζάκ.
Ἰων. (Βουρλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκάδ.
Βερεστ. Βυτίν. Μεσσην. Οἶν. Πάτρ. κ.ά.) Προπ. (Μαργαρ.)
Χίος(Βροντ. Ἑγρηγόρ.) Ψαρ.—Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ.,
8. Α. Πάλλ. Ταμπουρ. καὶ κόπαν., 120 —Λεξ. Βάιγ. Βυζ.
Βλαστ., 390 Πρω. Δημητρ. γυναικεῖος Α. Ρουμελ. (Φιλιπ-
πούπ.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ. Ἀλμυρ. Βαθύρρ. Δομομ. Κακο-
πλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Θράκ. (Μαῖστρ. Μέτρ. κ.ά.)
Μακεδ. (Βελβ. Βόιον Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Δῖον Δο-
ξᾶτ. Θεσσαλον. Λιτόχ. Κοζ. Κολινδρ. Ὀλυμπ. Σέρρ. Σιάτ.
κ.ά.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. κ.ά.)
γ'ναίκεος Ἡπ. (Ἄγναντ. Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κόνιτσ.
Κουκούλ. Πράμαντ. Τζουμέρκ.) γ'ναικεῖος Μακεδ.
(Βαρβάρ.) γυναιτσεος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἄνδρ. Μύκ.
γυναιτθεῖος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κάμπος Λακων. Κλουτσι-
νοχ.) γ'ναίτσεος Λέσβ. Σκῦρ. γεναιτσεος Κῶς κ.ά. γε-
ναιτθεος Σκῦρ. γ'ναίκεος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀγ'ναίκεος
Μακεδ. (Στεφανιν.) Οὐδ. γυναικεῖον Πόντ. (Τραπ.) γυναι-
κεῖον Α. Ρουμελ. (Μέγα Μοναστήρ.) γυναικεῖον Μακεδ.
(Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Φθιώτ. Φωκ.
κ.ά.) γυναιτσεῖος Τσακων. γυναιτσεῖο Τσακων.(Χαβουτσ.)
γυναιτσεῖο Μεγαρ. γ'ναικεῖο Εὐβ. (Αἰδηψ.) Θεσσ. (Ἀλ-
μυρ.) Παξ. ἀγ'ναίκεος Μακεδ. (Σέρρ. Στεφανιν.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *γυναικεῖος*. Ὁ τύπ. *γυναικεῖος*
καὶ Βυζαντ. Ὁ τύπ. *γυναιτσεῖος* εἰς Ἀθηναϊκὸν
ἐγγραφον τοῦ 1749.

Α) Ἐπιθετ., ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς γυναικα σύννηθ.
καὶ Τσακων. : Γυναικεῖος σάκκος-τρόπος, γυναικεῖα φωνή-
φορεσιὰ-χτενισιὰ, γυναικεῖο σῶμα-φόρεμα-καπέλο, γυναι-
κεῖα παπούτσια - γάντια σύννηθ. Τοῦ θέρισμα εἶνι γ'ναίκεα
δ' λυὰ Στερελλ. Σοῦ 'φθαξε γυναικεῖα παπούτσια Εὐβ.
(Βρύς.) Φορεῖ γυναικεῖα ροῦχα Κεφαλλ. Λέγ' μὴ γ'ναίτσεα
φονή Λέσβ. "Ενα ὀγκιουμα γυναιτσεῖος (ἐνα ὑποκάμισο
γυναικεῖο) Τσακων. "Επιασε καὶ τὸ πελέκησε καὶ τό 'κανε
ἐνα κορμί γυναικεῖο (ἐκ παραμυθ.) Ἰων.(Βουρλ.) Τότις μὴδ'
ς' τ'ν ἀπλώστρα δὲν ἀπλώναν ἀσπρόρ'χα γ'ναίκεα, μὴ
λάχ' καὶ τὰ ἰδῆ ἀδρας Σάμ. Πέφτοντας μέσα 'ς τὴ φλόγα
τὴν ἐρωτική, τὴν κάνει καὶ ἀποθεριεύει καὶ πίνει ὅλη τὴ
γυναικεῖα δροσιὰ Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἂν. || Φρ. Γυναικεῖες
κουβέντες (μὴ σοβαραί, ἀνάξαι προσοχῆς) σύννηθ. Γυναι-
κεῖα καμώματα σύννηθ. Γυναικεῖα μυαλὰ σύννηθ. (Πβ. «γυ-
ναικὸς φρένες» Paroemiogr. 1,233 (ἐκδ. Leutsch-Schnei-
dewin). Γυναικεῖα κλάματα (ὑποκριτικὰ) σύννηθ. Γυναι-
κεῖος λογαριασμὸς (ἀπλοῦς καὶ ὀρθὸς) Πελοπν. Γυναικεῖα

σαῖττα (ἡ ὑφαντική κερκίς) Θεσσ. ('Αλμυρ.) Γυναιτῶνα καβάλλα (τὸ ἱππεύειν κατὰ τρόπον γυναικεῖον) Πελοπν. (Κλουτσιννοχ.) Γ'ναίκειου βρακί νά μὴ λυθῇ βρουστά σ' (νὰ μὴ δοκιμάσῃς τὴν ἐκ τῆς συνευρέσεως μετὰ γυναικὸς ἡδονήν· ἀρά) Σάμ. || Παροιμ. Γυναικεῖος γάμος, γύφτικο μνημόσυνο (ἐπὶ ἀσημάντων ἐορτῶν ἢ διασκεδάσεων) Πελοπν. (Μεσσην.)

Γεναιτῶνα ροῦχα βάνει τσ' ἀγγαστρῶνεται
Σκῦρ.

"Οπως γυναῖκα 'βιστευτῇ, γυναῖκεα νὰ φορέσῃ
(διότι σκέπτεται ὡς ἡ γυνή, οὐχὶ σοβαρῶς) Κεφαλλ. || "Ασμ.

Βάνει γυναῖτσα φορεσιά, γυναῖτσα πασουμάτσα
"Ανδρ.

Γυναῖκεα ροῦχα φόρεσε, γυναῖκεα παπουτσάκια
Πελοπν. (Τριφυλ.)

Στοιχειὸ ξιφανερῶθηκε κ' εἶν' ὁμορφον κουράσι,
γυναῖκεα ροῦχα ἔντυν, γυναῖκεα κουβιντιάζει
Μακεδ.

'Ακούγ' ἀντρέικα κλιμάματα, γυναῖκεα μοιριουλόγια
κι οὐ Νότης ἐτραγουδάει 'ς τοῦ Μάρκου τοῦ κιφάλι
"Ηπ. (Κόνιτς.)

Βάλι γυναῖκεα ντυμασιά, γυναῖκεα μαντηλίτσια,
πᾶρι βιλόνι κι κλουστή, σῦρι 'ς τὴ γειτονιά σου
Θεσσ.

Βάσανα μὲ πλακώσανε, βροντὴ κι ἀστροπελέκια
καὶ ἄλλο δὲ μὲ ἀφήσανε τὰ λόγια τὰ γυναῖκεα
Ζάκ. Συνών. γυναικήσιος, γυναικήσιμος, γυναικικός, γυναικωτός 4, γυναικίστικος. "Αντίθ. ἀγουρᾶκόος, ἀγουρᾶτικός, ἀγορήσιος, ἀγορίστικος ἀνθρωπήσιμος, ἀνθρωπήσιος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρέσιος, ἀντρέκειος 1, ἀντρικός 1.

Β) Οὐς. οὐδ. 1) Τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προωρισμένον μέρος τοῦ ναοῦ, ὁ γυναικωνίτης 'Ερεικ. Εὐβ. (Αἰδηψ. Βρύς.) "Ηπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Κόνιτς. Κουκούλ. Παλάς.) Θεσσ. ('Αετόλοφ. Βαθύρρ. Κακοπλεύρ. Κρήν. Μαυρέλ. Σκήτ. Φάρσαλ.) (Θράκ. (Μαῖστρ. Μέτρ. κ.ά.) Μακεδ. ("Ασσηρ. Βόιον Γήλοφ. Δα-σοχώρ. Δῖον Δοξᾶτ. Καστορ. Κοζ. Κολινδρ. Λιτόχ. Σέρρ. Σιάτ. Στεφανιν. κ.ά.) Μαθράκ. Μέγαρ. Μύκ. 'Οθων. Παξ. Πελοπν. (Τρίκκ.) Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Φθιώτ.) Σῦρ. Τσακων.— Λεξ. Περίδ. "Ηπίτ.: Οἱ γ'ναῖκες σὴν ἐκκλησία κάθονται σὸ γ'νακεῖο Παλάς. 'Νέβηκαν 'ς τοῦ γ'ναίκεου Σκόπ. 'Η Μαγ'γὼ ἀνέφ'κι 'ς τοῦ γυναικεῖου Δῖον. 'Η παππαδιά στέκει 'ς τοῦ γυναικεῖου Λιτόχ. Οἱ γυναῖκες ἦταν 'ς τοῦ γυναικεῖου, κάτου ἦταν οἱ ἄντροι Δοξᾶτ. 'Σ τ'ς ἐκκλησιές τοῦ γ'ναίκεου ἦταν χου-ρισμένον μὴ πηχοῦδις (= λεπτὰ ἐπιμήκη ξύλα) 'Αετόλοφ. "Εν κασημένα τὸ γυναιτσέις ἀμάτη μι (κάθεται εἰς τὸν γυναικωνίτην ἢ μητέρα μου). Τσακων. || Παροιμ.

Τὰ παλαιὰ 'κονίσματα 'ς τὸ γ'νακεῖο τὰ βάζουν
(ἐπὶ τῶν γεγηρακότων, τῶν μὴ ὑπολογιζομένων) Αἰδηψ. Συνών. γυναικαρεὸ 1, γυναικήσιο (εἰς λ. γυναικήσιος), γυναικίδι, γυναικίτης, γυναικοστασίδι, γυναικωνίτης, γυναικωτίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυναικωτός, 5). β) Δω-μάτιον ἀνωγείου προωρισμένον διὰ τὰς γυναῖκας Μακεδ. (Σιάτ.) γ) "Ομιλος γυναικῶν, γυναικεία συγκέντρωσις Θεσσ. ('Αλμυρ.): 'Εμαζεύτηκεν ὅλο τὸ γ'νακεῖο. 2) 'Αφροδί-σιον νόσημα Μύκ. 3) Κατὰ πληθ., τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν Μακεδ. (Βέρ.) Ρόδ. — Λεξ. Περίδ. Βλαστ., 390. Συνών. μηνιάτικα, ροῦχα, συνήθεια.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γυναικεο Χάρι Πελοπν. (Κλειτορ.)

γυναικέλλα ἡ, ἀμάρτ. γυναικέδ-δα 'Απουλ. (Καλημ. Κοριλ.)

'Εκ τοῦ οὐς. γυναικα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -έλλα.

1) Νεαρά καὶ ἄπειρος γυνή: ἐνθ' ἄν.: "Εναι μία γυναικέδ-δα, 'ἐν ἐτσέρει νὰ κάμῃ τίποτε (ἐτσέρει = ξέρει) 'Απουλ. (Καλημ.) 2) 'Ο θηλυδρίας, ὁ ἐκθηλυσμένος 'Απουλ. (Κοριλ.): Κεῖτ-το παιδί ε' κούνδον 'ran γυναικέδ-δα (= ἐκεῖνο τὸ παιδί φέρεται σὰν γυναῖκα).

γυναικεύω Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν.) γυναικεῖον Μακεδ. (Βέντσ. Χαλάστρ. Χαλκιδ.) γεναιττεύκομαι Κύπρ. γεναι-ττεύκομαι Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὐς. γυναικα.

Α) 'Ενεργ. 1) "Αγομαι γυναῖκα, νυμφεύομαι Μακεδ. (Βέντσ. Χαλάστρ. Χαλκιδ.): "Ασμ.

Λιμόνι, λιμονίτσι μου, θέλον νὰ γυναικέψω,

—Θέλεις, πιδί μ', γυναικιφι, θέλεις, πιδί μ', παντρέψω
Βέντσ.

'Η μάνα, πού 'χι ἔναν ὕγιὸ μικρὸν κι χαιδιμένον,
μικρὸν τὸν ἐγυναικιφι, μικρὴ γυναῖκα πῆρι

Χαλκιδ.

Πιδί μ', σὰν θές γυναῖκα σύ, νὰ πᾶς νὰ γυναικέψης

Χαλάστρ. Συνών. γυναικίζω 2. 2) Χειραγωγῶ, διευθύ-νω τινὰ ὡς ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα Πελοπν. (Καρδαμ.): Τὴν ἐτρανοῦσεν ἀπὸ τοῦ χέρι νὰ τὴν ἀνεβάσῃ 'ς τὴν βάρκα, μὰ ἡ γυναῖκα ἦτανε βαριά καὶ τὸ παιδί δὲν μποροῦσε νὰ τὴ γυναικέψῃ. Συνών. καταφέρνω, κουμαντάρω.

Β) Μεσ., προσποιῶμαι τὴν ὥριμον γυναῖκα, ἐμφανίζομαι προῶρως ὡς ὥριμος γυνή, ἐπὶ κορασίδων Κύπρ.: Γεναι-ττεύκεται ἡ κοροῦ.

γυναικήσια ἐπίθρ. Λεξ. Δημητρ. γ'νικήσια Θράκ. (Καρωτ.) γ'νικήδα Θεσσ. (Βαμβακ.) γεν-νήσκια Ρόδ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυναικήσιος. 'Ο τύπ. γεν-νήσκια ἐκ τοῦ ἀμαρτ. γεναικήσια πιθαν. δι' ἀπλολογίαν.

Κατὰ τρόπον γυναικεῖον ἐνθ' ἄν.: Κάτσι γ'νικήσια 'ς τ' ἄλουγον Θράκ. (Καρωτ.) Καβαλλάει γ'νικήδα 'ς τοῦ β'λάρ' Θεσσ. (Βαμβακ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικεῖα.

γυναικήσιμος ἐπίθρ. ἐνιαχ. γεναικήσιμος Κύπρ. γε-ναιτδήσιμος Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. γυναικήσιμος.

'Ο ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς γυναῖκα ἐνθ' ἄν.: Ροῦχον γεναικήσιμον Κύπρ. Φερσίματα γεναιτδήσιμα αὐτόθ. Χο-ρος γεναιτδήσιμος Κύπρ. (Μουτουλ.) Τοῦν' τά φαγιά ἐν' γε-ναιτδήσιμα Κύπρ.

γυναικήσιος ἐπίθρ. Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) "Ηπ. (Λάκκα Σούλ. Τσαμαντ.) 'Ιων. (Σμύρν.) Κύθν. Πελοπν. (Οἶν.) Χίος (Βροντ.) —Γ. Ψυχάρ., Ταξίδ.³, 157 Κ. Παρορ., Μεγάλ. παιδ., 25 Π. Παπαχρι-στοδ., Θράκ. ἡθογρ., 4. 19— Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. "Ηπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γυναικήσιος Μακεδ. (Βόιον) γε-ναιτδήσιος 'Αντίπαρ. Μύκ. γυναικήσιος "Ηπ. (Κόνιτς.) 'Αντίπαρ. Πάρ. γεναιτδήσιος Σκῦρ. γυναικήσιος "Ηπ. ('Αρτοπ. 'Ιωάνν. Κουκούλ. κ.ά.) Μακεδ. ('Αηδονοχ. Κοζ.) γυν'κήσιους "Ηπ. ('Ιωάνν.) γυν'κήδους Θεσσ.

